

3.

4.

Ей тѣ сж вече на мѣстото.
Високо той е на дървото.
Отъ явна смъртъ е той спасень.
Лъвътъ го гледа разяренъ.

До тукъ се лесно той избави,
Но по-нататкъ що да прави?
Тѣ бдягъ, а врѣмето минава.
Тогава той се изхитрява:

Къмъ зѣлѣзъ слънце вече занича.
Набързо дрехи той съблича.
Накжса шума той завчасъ,
Напълни дрехитѣ тогасъ.